

Біблійні фразеологізми та цитати з Біблії в поетичних творах Т. Г. Шевченка служать для надання мовленню урочистого, релігійного чи, часом, сатиричного звучання, тобто виступають стилістичним елементом у творенні художнього образу. Ці лінгвооддиниці різноманітні за своїм складом як за значенням, так і за походженням та семантичною приналежністю.

У поетичних творах Тараса Шевченка біблійні фразеологізми та цитати з Біблії зазнають різних видів трансформації, що свідчить про переосмислення й художнє опрацювання автором біблійних текстів та творчого введення висловів зі Святого Письма у свою поезію. Трансформовані фразеологізми та цитати з Біблії виступають вагомим стилетворчим елементом у творчості Тараса Шевченка. Вони дозволяють авторові інтерпретувати не лише біблійні вислови, але й цілі біблійні тексти. Особливо це відчутно у творах на біблійну тематику та в переспівах біблійних книг.

Використання в поетичних творах Т. Шевченка такої великої кількості біблеїзмів та цитат з Біблії засвідчує глибокі знання поетом церковно-релігійної сфери, його вміння доречно ввести в текст вислів зі Святого Письма для надання поезії необхідного звучання та стилістичного забарвлення, для створення художнього образу.

Тарас Шевченко, увібравши у свою творчість традицію використання біблійних фразеологізмів та цитат з Біблії в давній українській літературі, поклав початок широкого послуговування цими лінгвооддиницями у творах нової української літератури. Ця традиція була продовжена українськими письменниками як у ХІХ, так і в ХХ ст. Не перервана вона й у літературі початку ХХІ ст.

ТОПОНІМИ У ЛЕГЕНДАХ ЛУГАНЩИНИ ТА ДОНЕЧЧИНИ

Козіна Вікторія, 11 клас, Шахтарська загальноосвітня школа № 1,
Свердловська філія Луганської обласної малої академії наук учнівської молоді
Науковий керівник: Бочарова Лариса Дмитрівна,
вчитель Шахтарської загальноосвітньої школи І–ІІІ ступенів № 1
Свердловської міської ради Луганської області

Актуальність обраної теми дослідження визначається необхідністю привернути увагу людей (особливо молоді) до історії свого краю, її осмислення, а також бажанням заповнити існуючу прогалину на фольклорній мапі Луганщини та Донеччини.

Мета роботи – дослідити топоніміку легенд Луганщини та Донеччини, показати красу і цінність досліджуваного матеріалу, популяризувати мовно-краєзнавчий матеріал серед учнів, переконати їх у важливості вивчення історії свого краю.

Завдання роботи:

1. Вивчити краєзнавчий матеріал Луганщини та Донеччини.
2. Ознайомитися з науковою літературою з топоніміки.
3. Проаналізувати топоніми, що містяться у легендах нашого краю.

Осмислення історичної спадщини, як і пам'ять, має бути діяльною. Вивчення, збереження топонімічних легенд для сучасної людини дуже важливе, тому що багато реалій, об'єктів зникають, а разом із ними зникають і назви, які вміщують в собі духовний, історичний пласт, що, в свою чергу, дозволяє виявити особливості національного сприйняття, відбитого у специфіці найменувань.

Топонімічні легенди – яскравий приклад народної етимології, яка прагне до доказовості, образності, допомагає розібратися у своєрідності трактування деяких топонімів та зрозуміти специфіку «мовного мислення» народу.

В легендах відображаються природні реалії, особливості засвоєння території, світосприйняття і світогляду людей, етнокультурні та етномовні контакти і навіть ідеологія, відбувається трансформація історичного досвіду поколінь. Тому головна функція легенд – пізнавальна.

Топонімічні легенди демонструють, як тісно пов'язана народна етимологія з усною народною творчістю, фольклором, який є самовираженням будь-якого народу, нації. Легенди, що використовуються у даному дослідженні можна класифікувати за характером, моделями, циклами. Це свідчить про їх багатоманітність та варіативність як одного з видів усної народної творчості.

В основу роботи покладено матеріали досліджень відомого краєзнавця, учителя-україніста з Антрацитівського району, І.М.Захарченка, частину легенд знайдено в книзі директора Луганського краєзнавчого музею В.І.Ви-соцького «Історичні аспекти топонімів Луганщини», а також Ф.І.Прудникова «Савур-могила», Ю.М.Кругляка «Ім'я вашого міста», у збірнику «Джерела літературного краєзнавства» Дума і пісня» та на відповідних сайтах мережі Інтернет, окремі легенди знайшли та реконструювали краєзнавці шкільного гуртка.

Список використаної літератури

1. Булашев Г. Міфи України // Український народ у своїх легендах, релігійних поглядах та віруваннях. – Київ, 2003. – С. 383.

2. Высоцкий В.И. Исторические аспекты топонимов Луганщины. – Луганск, 2003. – С. 196.
3. Дума і пісня // Донбасс. – Донецьк, 1993. – С. 184.
4. Ефремов А.С., Курило В.С., Бровченко И.Ю., Климов А.А., Красильников К.И., Семистяга В.Ф., Подов В.И. История Луганского края: Учеб. пособ. – Л.: Альма-мастер, 2003. – 432 с., 16 цв.ил.
5. Захарченко І.М Історія рідного краю // Ковчег. – 2001. - № 14. – С. 13.

ПАМ'ЯТЬ ПРО БАБИН ЯР У СЬОГОДЕННІ КИЄВА

Сагалевиц Маргарита, 10 клас, гімназія “Консул” № 86
Науковий керівник: Заболотна Тетяна Володимирівна,
кандидат історичних наук, науковий співробітник Інституту
історії України НАН України

Робота присвячена малодослідженій в українській історичній науці проблемі, пов'язаній з трагічними подіями Другої Світової війни, а саме під час фашистської окупації Києва у 1941-1943 рр.

Актуальність теми обумовлена замовчуванням і приховуванням наслідків цих подій радянською владою. У період становлення Української держави назріла потреба дати об'єктивну оцінку подіям Бабиного Яру в сучасній історичній науці.

Метою дослідження є висвітлення процесу знищення єврейського населення та представників інших національностей, а також жертв радянських репресій у Києві в 1941-1943 роках в Бабиному Яру; дослідження особливостей відображення цих подій у суспільній свідомості киян на різних історичних етапах.

Хронологічні межі дослідження охоплюють два рівні. Перший рівень – сама трагедія (1941-1943 роки). Другий рівень – формування суспільної свідомості киян протягом 1941-2011 років.

Територіальні межі дослідження охоплюють переважно Київщину.

У роботі використані нові методи історичного дослідження, а саме усне опитування, анкетування, інтерв'ю.

Трагедія Бабиного Яру – це символ не тільки Голокосту, а й інших груп: комуністів, учасників радянського підпілля, українських націоналістів, ромів, футболістів київського “Динамо”, душевнохворих з лікарні ім. акад. І. Павлова, військовополонених, втікачів з концтаборів і примусових робіт, звичайних кримінальних злочинців.